

Штиршов О. М.,
доцент кафедри місцевого самоврядування регіонального розвитку
та політичної аналітики,
Інститут державного управління
Чорноморського державного університету
ім. Петра Могили, м. Миколаїв, Україна;
Степаненко С. В.,
магістрант Інституту державного управління
Чорноморського державного університету
ім. Петра Могили, м. Миколаїв, Україна

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВЗАЄМОДІЇ ЕЛЕМЕНТІВ СИСТЕМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА РІВНІ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ

Поряд із проблемами економічної неспроможності більшості територіальних громад, неналежного виконання органами місцевого самоврядування власних і делегованих повноважень на особливу увагу заслуговує проблема низької ефективності місцевого самоврядування, яка набула системного характеру. Діяльність органів місцевого самоврядування дестабілізують як зовнішні, так і внутрішні інституційні конфлікти, зокрема конфлікти між сільськими, селищними, міськими головами та депутатами відповідних рад, що також знижує ефективність управління на місцевому рівні, підриває довіру виборців до представницької демократії.

У статті зосередимо увагу на особливостях взаємодії елементів місцевого самоврядування оскільки саме в територіальній громаді місцеве самоврядування є відносно самостійним і відокремленим від державного управління інститутом публічної влади, цілісною системою. Чинне законодавство не визнає існування районних і обласних територіальних громад, а представницькі органи місцевого самоврядування – районні та обласні ради позбавлені власних виконавчих органів, тому лише самоврядні системи сіл, селищ, міст можливо відокремити від зовнішнього середовища за територіальною й функціональною ознакою. Місцеве самоврядування є самостійною формою публічної влади в суспільстві й займає особливе місце в політичній системі країни. Водночас, будь-яка політична система є динамічним механізмом, що перетворює імпульси, які йдуть від оточення і самих політичних структур в політичні рішення, що формують політичну поведінку та інші громадські позиції, а сутність системного аналізу політичного життя, за сучасного розуміння, полягає у дослідженні способів підтримання його рівноваги, особливостей взаємодії із зовнішнім середовищем

Ключові слова: *місцеве самоврядування; територіальна громада; система місцевого самоврядування; органи місцевого самоврядування; органи самоорганізації населення.*

Модернізація і розбудова вітчизняної системи місцевого самоврядування на основі європейських стандартів належного врядування та відповідно до національних традицій і потреб українського народу є стратегічними завданнями сучасної державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства. Науковці й практики місцевого самоврядування постійно привертають увагу до негативних чинників, які відчутно стримують процес розвитку інституту місцевого самоврядування в Україні. Поряд із проблемами економічної неспроможності більшості територіальних громад, неналежного виконання органами місцевого самоврядування власних і делегованих повноважень на особливу увагу заслуговує проблема низької ефективності місцевого самоврядування, яка набула

системного характеру. Діяльність органів місцевого самоврядування дестабілізують як зовнішні, так і внутрішні інституційні конфлікти, зокрема конфлікти між сільськими, селищними, міськими головами та депутатами відповідних рад, що також знижує ефективність управління на місцевому рівні, підриває довіру виборців до представницької демократії.

Актуальність теми дослідження зумовлена необхідністю виявлення нових чинників підвищення ефективності місцевого самоврядування та нагальною суспільною потребою в прискоренні процесів становлення дієздатних територіальних громад. Проведення комплексного наукового дослідження, присвяченого питанням удосконалення організації взаємодії елементів системи місцевого самоврядування,

забезпечить належне теоретичне і методичне підґрунтя для розв'язання низки проблем, які виникають у діяльності окремих елементів цієї системи на сучасному етапі розвитку місцевого самоврядування.

Головні аспекти, та загальні засади взаємодії елементів системи місцевого самоврядування та утвердження територіальної громади як основоположного елемента системи місцевого самоврядування дослідили українські та російські науковці: М. Баймуратов, О. Батанова, В. Князев, В. Куйбіда, О. Лазор, О. Лебединська, М. Орлатий, В. Погорілко, М. Пухтинський, В. Толкованов.

Метою статті є дослідити особливості сучасної системи місцевого самоврядування в Україні, які визначають специфіку взаємовідносин елементів цієї системи та розкривають проблеми у взаємодії між ними.

Система місцевого самоврядування територіальної громади є цілісною, надскладною, відкритою, соціально-територіальною системою, що поєднує в собі як органічні елементи, так і неорганічні частини та заснована на взаємодії організованої сукупності елементів, при цьому, невід'ємним і основоположним елементом є територіальна громада. Крім того, система місцевого самоврядування базового рівня є поліфункціональними та координаційно-ієрархічними, тобто об'єднують рівноправні й нерівноправні елементи. Визначальною рисою будь-яких розвинених систем є самодостатність. Оскільки переважна більшість вітчизняних систем місцевого самоврядування базового рівня економічно не самодостатні, то можна дійти висновку, що вони знаходяться у стадії становлення.

Взаємодія елементів система місцевого самоврядування територіальної громади відбувається у певному часовому й територіальному просторі на основі різноманітних зв'язків: правових, соціальних, політичних, економічних, організаційних; просторових; зовнішніх і внутрішніх; управлінських; тимчасових і довготривалих; безпосередніх і опосередкованих. Зазвичай виділяють два види управлінських зв'язків, які становлять основу взаємодії в соціальних системах – субординаційні та координаційні. Виявом субординаційного впливу територіальної громади на діяльність інших елементів системи місцевого самоврядування є дострокове припинення повноважень виборних органів і посадових осіб місцевого самоврядування. Прикладом координаційної взаємодії на основі горизонтальних зв'язків – міжмуніципальна співпраця. Проявом вертикальної координації є вплив міської ради на діяльність районних у місті рад.

Феномен взаємодії в системі місцевого самоврядування, з одного боку, є багатоаспектним явищем, станом взаємної активності елементів цієї системи, з іншого – динамічним процесом безперервного обміну взаємозумовленими діями та впливами між елементами системи місцевого самоврядування, який спричиняє інтеграцію чи дезінтеграцію цих елементів, сприяє виявленню та узгодженню інтересів усіх учасників місцевого розвитку, подоланню внутрішніх протиріч у самоврядній системі та забезпечує вирішення питань місцевого значення. У структурному представленні, окреслений процес є сукупністю змінних, у множині яких виділяємо: 1) учасників взаємодії та зв'язки між ними; 2) спільну мету діяльності –

забезпечення сталого розвитку певної території і добробуту її жителів із дотриманням законодавчо визначених принципів місцевого самоврядування; 3) механізми взаємодії елементів системи місцевого самоврядування; 4) дії та впливи кожного із учасників, а також зворотні реакції іншого учасника (учасників) взаємодії на ці зміни – відгук; 5) зміни, які відбуваються у функціональному середовищі системі місцевого самоврядування внаслідок цієї взаємодії (результати й наслідки); 6) функціональне середовище взаємодії – внутрішні й зовнішні чинники, які визначають її особливості; 7) закономірності взаємодії в системі місцевого самоврядування [1].

Під закономірностями взаємодії в системі місцевого самоврядування розуміємо очікувані й повторювані реакції елемента цієї системи на певні дії, впливи іншого елемента, які характеризують усталену практику вирішення питань місцевого значення та визначають стан відносин між територіальною громадою, органами і посадовими особами місцевого самоврядування. Ці закономірності формуються під впливом історичних, географічних, політичних, правових, економічних, соціокультурних та інших, зовнішніх і внутрішніх чинників. Існують такі види взаємодії в системі місцевого самоврядування: сприяння, координація, кооперація, співпраця, партнерство (інтегруючий вплив на елементи системи місцевого самоврядування), а також конфлікт, конкуренція, взаємна протидія, антагонізм (регулюючий або дезінтегруючий вплив на елементи самоврядної системи).

Сприяння – це створення умов для ефективної діяльності іншого елемента системи місцевого самоврядування, надання організаційної, матеріально-технічної, економічної, інформаційної, правової, кадрової, іншої підтримки (наприклад, сприяння розвитку мережі ОСН з боку міської ради або матеріально-технічне, інформаційне та організаційне забезпечення роботи місцевих рад, яке здійснює виконавчий апарат цих рад).

Співпраця є різновидом взаємодії, що реалізується на основі як горизонтальних, так і вертикальних зв'язків, тобто відбувається не лише між подібними, а й різними за правовим статусом елементами системи місцевого самоврядування: територіальною громадою, представницькими й виконавчими органами місцевого самоврядування, комітетами самоорганізації населення, районними у місті радами та ін.

Кооперація – це об'єднання зусиль і ресурсів елементів системи місцевого самоврядування на тривалий період з метою виконання певної суспільної функції на засадах розподілу, розмежування обов'язків чи повноважень, що зумовлює високий ступінь взаємозалежності (наприклад, спільне надання транспортних послуг територіальними громадами на засадах міжмуніципальної співпраці).

Координація – це узгодження за місцем і часом окремих дій, заходів, напрямів діяльності з огляду на спільні інтереси чи предмети відання. Прикладом вертикальної координації є регулювання діяльності ОСН, а також районних в місті рад, яку здійснює міська рада; горизонтальною координацію можна вважати узгодження діяльності ОСН з профілактики адміністративних правопорушень.

Партнерство, на наш погляд, є найвищим ступенем співпраці на основі горизонтальних зв'язків, за якого подібні за правовим статусом (компетенцією) елементи системи місцевого самоврядування взаємодіють на рівних засадах (партнерство громад).

В діяльності елементів системи місцевого самоврядування можуть виникати протиріччя, які проявляються в таких видах взаємодії як конфлікт, протидія, що може призвести до найвищого ступеню протистояння – антагонізму. Прикладом є антагоністична взаємодія органів місцевого самоврядування і громади, зумовлена свідомим, злісним ігноруванням потреб місцевих жителів при наданні підприємницьким структурам дозволів на забудову певної території, без урахування громадської думки, обговорення містобудівної документації. Подібні дії місцевої влади викликають зворотну реакцію – протидію з боку територіальної громади, яка реалізується через різні методи й важелі впливу: організаційні – акції протесту, пікети, інші форми протестної демократії; інформаційні – звернення громадян зі скаргами на дії органів місцевого самоврядування, розповсюдження відомостей про місцеві події в засобах масової інформації; правові – ініціювання місцевого референдуму з питання дострокового припинення повноважень міського голови; політичні – залучення до розв'язання конфліктної ситуації учасників політичного процесу.

Форми взаємодії можуть бути як безпосередніми (зустріч міського голови з виборцями, публічне громадське обговорення певних проблем міста; головування міського голови на пленарному засіданні міської ради, спілкування з депутатами цієї ради та ухвалення спільних рішень), так і опосередкованими (інформування громадськості про діяльність органів місцевого самоврядування через комунальні друковані засоби масової інформації та вивчення громадської думки щодо діяльності міської влади; затвердження положення про порядок реалізації місцевих ініціатив у місті). Крім того, виділяємо інституціолізовані (такі, що відображають певні суспільні інститути) та не інституціолізовані форми взаємодії.

Інституціолізованими є форми взаємодії, реалізація яких регулюється актами законодавства й актами органів і посадових осіб місцевого самоврядування. До не інституціолізованих належать форми взаємодії, які не знайшли відображення в чинному законодавстві, але потенційно можуть використовуватись в місцевому самоврядуванні або вже запроваджені в діяльність його органів (наприклад, такий масовий захід у громаді, як «толока», «дитячий омбудсмен», «нижні палати» місцевих рад).

Форми взаємодії елементів система місцевого самоврядування можна класифікувати й за іншими критеріями. За часом виділяємо стратегічні (довготермінові), тактичні (середньотермінові) та ситуативні форми взаємодії (оперативне реагування на певну дію або подію). Наприклад, створення консультативно-дорадчого органу при міській раді, що діє на постійній основі, вважаємо стратегічною формою співпраці територіальної громади з органами місцевого самоврядування, а утворення фокус-групи для з'ясування потреб і проблем міської молоді із залученням активістів громади, представників молодіжних рухів, працівників виконавчого

комітету міської ради, керівників ОСН, розроблення річної програми підтримки молодіжних ініціатив – тактичними; проведення зборів громадян за місцем проживання, наприклад, з питань підготовки колективного звернення до міської ради щодо перенесення транспортної зупинки, внесення пропозицій до порядку денного засідань ради, інших – ситуативними. За простором розрізняємо: 1) транскордонні форми взаємодії, які сприяють налагодженню зв'язків українських громад з міжнародними територіальними спільнотами (наприклад, обмін досвідом між муніципалітетами на міжнародному форумі, візит міського голови до муніципалітету міста-побратима); 2) регіональні – це форми взаємодії територіальних громад, які реалізуються за межами систем місцевого самоврядування сіл, селищ, міст в Україні та забезпечують партнерство територіальних громад, управління спільним комунальним майном, реалізацію спільних проектів (надання транспортних послуг за програмою «шкільний автобус» для школярів двох суміжних сіл; утворення кількома територіальними громадами спільного комунального підприємства з переробки сміття); 3) місцеві форми взаємодії реалізуються в межах територіальної громади (проведення місцевого референдуму з питання приватизації об'єктів комунальної власності); 4) локальні форми взаємодії, які спрямовані на вирішення проблем, що стосуються частини території населеного пункту або окремої групи його жителів (нарада керівників комітетів самоорганізації населення певного району в місті).

В залежності від об'єктів взаємодії, тобто сфер життєдіяльності територіальної громади, можна виділити форми взаємодії у сфері охорони навколишнього середовища, житлового будівництва, благоустрою, форми спільного надання транспортних, медичних, соціальних, освітніх, інших послуг. В залежності від типу зв'язків, які становлять основу взаємодії – форми вертикальної координації (програмування розвитку системи комітетів самоорганізації населення міською радою), горизонтальної координації (обмін досвідом виконавчих комітетів районних в місті рад, створення асоціацій ОСН), форми діагональної взаємодії (консультації з громадськістю), субординації (дострокове припинення повноважень головної посадової особи місцевого самоврядування, реординації (місцева ініціатива). Залежно від кількості залучених учасників – індивідуальні форми взаємодії, індивідуально-групові, міжгрупові. За характером (видами) взаємодії: 1) форми взаємодії, які забезпечують інтеграцію елементів система місцевого самоврядування (партнерство, співпраця, координація, сприяння); 2) форми взаємодії, що зумовлюють дезінтеграцію елементів система місцевого самоврядування (протидія, конфлікт, конкуренція). Залежно від отриманого ефекту виділяємо правові, економічні, фінансові, політичні, інформаційні, організаційні, ціннісно-орієнтовні форми взаємодії, а також похідні (наприклад, організаційно-кадрові, адміністративно-правові) та комплексні, які утворюються через поєднання означених видів (організаційно-правові, політико-правові) [5].

Організаційні форми взаємодії забезпечують співпрацю та координацію дій, узгодження певних заходів щодо вирішення проблем місцевого розвитку та характеризують структурний компонент спільної

діяльності. Зазвичай, передбачається створення відповідального за взаємодію органу (координаційної ради, робочої групи, громадської колегії, спільного центру з надання адміністративних послуг, представницького органу, «нижньої палати» місцевої ради як організаційно-інституційної форми взаємодії з громадськістю) або запровадження посади, за якою закріплене коло обов'язків із забезпечення спільної діяльності. Так, омбудсмен забезпечує взаємодію місцевих жителів з органами місцевого самоврядування, пильнує дотримання прав і свобод людини в діяльності цих органів.

Правові форми взаємодії передбачають прийняття спільного рішення у формі правового акту або участь в його розробленні; внесення змін до чинних правових актів з метою встановлення або скасування норм, які регулюють правові засади діяльності та взаємовідносини територіальної громади, органів і посадових осіб місцевого самоврядування; виявлення правотворчої ініціативи.

Реалізація фінансово-економічних форм взаємодії зумовлює виникнення економічного ефекту та впливає на фінансово-економічні відносини між суб'єктами місцевого самоврядування. Зокрема, економічною формою взаємодії територіальних громад є створення спільних комунальних підприємств. Останнім часом набуває популярності така форма взаємодії органів місцевого самоврядування з громадськістю як спільне фінансування міні-проектів місцевого розвитку: частину видатків на розв'язання певної проблеми компенсують органи місцевого самоврядування за рахунок місцевого бюджету, а решту залучає ініціативна група місцевих жителів, відповідальних за міні-проект.

Політичними формами взаємодії в місцевому самоврядуванні є політична конкуренція (зокрема, під час місцевих виборів) або політична співпраця. Інформаційно-комунікативні форми взаємодії елементів системи місцевого самоврядування передбачають обмін інформацією як безпосередньо, під час комунікативних заходів (семініарів, з'їздів; громадських слухань; зустрічей з виборцями; публічних акцій протесту), так і опосередковано (листування, звернення). Опосередкована взаємодія відбувається, коли один із суб'єктів місцевого самоврядування виступає ініціатором впливу, а зворотна реакція іншого суб'єкта підтримує процес взаємодії. Наприклад, інформування населення про діяльність органів місцевого самоврядування, поширення відомостей про успішний досвід інших територіальних громад щодо розв'язання місцевих проблем заохочує місцевих жителів до співпраці з органами місцевого самоврядування, вияву місцевої ініціативи. Листування органів місцевого самоврядування забезпечує управлінський процес. Письмові колективні звернення місцевих жителів про бездіяльність, неналежні дії посадових, виборних осіб місцевого самоврядування спонукають органи місцевого самоврядування до певної реакції (звільнення, дострокове припинення повноважень тощо) [3].

Під методами впливу як складовою механізму взаємодії елементів система місцевого самоврядування

розуміємо практичні способи та певні прийоми, які свідомо застосовуються певним елементом системи місцевого самоврядування для здійснення впливу на діяльність іншого елемента з урахуванням зворотної реакції (відгуку). Виділяємо такі основні групи методів: організаційні (та похідні від них – організаційно-кадрові, організаційно-координаційні) і правові (та похідні від них, адміністративно-правові методи), ціннісно-орієнтовні методи. Наприклад, у відносинах місцевої ради з комітетами самоорганізації населення реалізуються: 1) організаційно-кадрові методи впливу, спрямовані на просвіту й підготовку активістів територіальних громад – проведення навчальних семінарів і тренінгів; 2) організаційно-координаційні методи впливу, наприклад, проведення міським головою наради з головами районних у місті з метою координації їх діяльності щодо прибирання й озелення території напередодні свят; координацію дій комітетів самоорганізації населення, що діють на суміжних територіях.

Прикладом реалізації правових методів впливу територіальної громади на діяльність органів місцевого самоврядування є громадська експертиза проектів актів і чинних актів місцевого самоврядування, прийняття рішень на місцевому референдумі, виявлення правотворчої ініціативи громадян. У свою чергу, правовими методами впливу на діяльність членів територіальної громади з боку місцевої ради є затвердження положень про реалізацію форм прямої демократії.

Адміністративно-правові методи та важелі впливу можуть бути виділені в окрему групу, оскільки стосуються питань розподілу та делегування повноважень між елементами система місцевого самоврядування. Зокрема, міська рада делегує окремі повноваження органам самоорганізації населення і встановлює повноваження районних в місті рад.

Отже можемо констатувати що необхідними умовами налагодження ефективної взаємодії в місцевому самоврядуванні вважаємо: наявність визначених законодавчо, актами місцевого самоврядування механізмів реалізації взаємодії; бажання зробити внесок у колективне вирішення проблеми, реалізацію певного проекту, програми, заходу, тобто витратити на це часові, інтелектуальні, фінансові, матеріальні ресурси, що є у розпорядженні; готовність та уміння діяти спільно заради загального добробуту. На сьогодні існують п'ять груп типових проблем у взаємодії елементів системи місцевого самоврядування, серед яких найбільшої уваги потребують саме проблеми становлення дієздатних територіальних громад, пов'язані із соціальною пасивністю і безініціативністю місцевих жителів; правового забезпечення взаємодії місцевих жителів з органами та посадовими особами місцевого самоврядування; розмежування функцій і повноважень елементів системи місцевого самоврядування, неузгодженість яких призводить до компетенційних суперечок, дестабілізації системи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Механізми професіоналізації органів місцевого самоврядування в контексті забезпечення сталого розвитку територіальної громади : наук. розробка / О. І. Сушинський, А. О. Каляєв, І. О. Дробот, О. Г. Сидорчук ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Упр. орг. фундамент. та приклад. дослідж., Львів. регіон. ін-т держ. упр. – К. : НАДУ, 2009. – 61 с.
2. Місцеве самоврядування в Україні. Муніципальне право : [навч. посіб. для вищ. навч. закл.] / П. Д. Біленчук, В. В. Кравченко, М. В. Підмогильний // [ГО «Товариство науковців по сприянню муніципальній реформі»]. – К. : Атіка, 2000. – 304 с.
3. Сергієнко Є. В. Структура та класифікація механізмів взаємодії суб'єктів місцевого самоврядування / Є. В. Сергієнко // Науковий вісник Академії муніципального управління : зб. наук. праць. – К. : [б. в.], 2012. – Вип. 2. – С. 278–290. – (Серія “Управління”).
4. Сергієнко Є. В. Удосконалення правових засад взаємодії елементів системи місцевого самоврядування / Є. В. Сергієнко // Завдання державного, регіонального та муніципального управління в контексті нових реалій національного розвитку : матер. наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Київ, 6 квіт. 2012 р. / За заг. ред. В. К. Присяжнюка, В. Д. Бакуменка, Т. В. Іванової. – К. : Видав.-поліграф. центр Академії муніципального управління : у 2 ч. – 2012. – Ч. 1. – 356 с. – С. 146–150.
5. Територіальна громада : знаннєвість, дієвість : [монографія] / Ю. О. Куц, В. М. Сінченко, В. В. Мамонова, І. О. Дегтярьова [та ін.] ; за заг. ред. Ю. О. Куца ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Харків. регіон. ін-т держ. упр. – Х. : Віровець А. П. : Апостроф, 2011. – 339 с.
6. Територіальна організація влади в Україні : [навчальний посібник] / О. Д. Лазор, О. Я. Лазор, А. О. Чемерис. – К. : ДаКор, 2007. – 576 с.

А. Н. Штырев,

Институт государственного управления Черноморского государственного университета им. Петра Могилы, г. Николаев, Украина.

С. В. Степаненко,

Институт государственного управления Черноморского государственного университета им. Петра Могилы, г. Николаев, Украина

НЕКОТОРЫЕ АСПЕКТЫ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ЭЛЕМЕНТОВ СИСТЕМЫ МЕСТНОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ НА УРОВНЕ ТЕРРИТОРИАЛЬНОЙ ОБЩИНЫ

Наряду с проблемами экономической несостоятельности большинства территориальных общин, ненадлежащего исполнения органами местного самоуправления собственных и делегированных полномочий особого внимания заслуживает проблема низкой эффективности местного самоуправления, которая приобрела системный характер. Деятельность органов местного самоуправления дестабилизируют как внешние, так и внутренние институциональные конфликты, в частности конфликты между сельскими, поселковыми, городскими головами и депутатами соответствующих советов, что также снижает эффективность управления на местном уровне, подрывает доверие избирателей к представительной демократии.

В статье сосредоточим внимание на особенностях взаимодействия элементов местного самоуправления поскольку именно в территориальной общине местное самоуправление является относительно самостоятельным и обособленным от государственного управления институтом публичной власти, целостной системой. Действующее законодательство не признает существования районных и областных территориальных общин, а представительные органы местного самоуправления - районные и областные советы лишены собственных исполнительных органов, поэтому только самоуправляющиеся системы сел, поселков, городов возможно отделить от внешней среды по территориальному и функциональному признаку. Местное самоуправление является самостоятельной формой публичной власти в обществе и занимает особое место в политической системе страны. В то же время, любая политическая система является динамическим механизмом, преобразует импульсы, идущие от окружения и самих политических структур в политические решения, формируют политическое поведение и другие общественные позиции, а сущность системного анализа политической жизни, по современному пониманию, заключается в исследовании способов поддержания его равновесия, особенностей взаимодействия с внешней средой

Ключевые слова: *местное самоуправление; территориальная община; система местного самоуправления; органы местного самоуправления; органы самоорганизации населения.*

A. Shtyrov,
Petro Mohyla Black Sea State University, Mykolaiv, Ukraine
S. Stepanenko,
Petro Mohyla Black Sea State University, Mykolaiv, Ukraine

SOME ASPECTS OF THE INTERACTION OF ELEMENTS OF THE SYSTEM OF LOCAL SELF-GOVERNMENT TO THE COMMUNITY

Along with the problems of economic failure of the majority of local communities, improper performance of local governments own and delegated powers deserves special attention the problem of low efficiency of local government, which has become systemic. Activities of local governments destabilize both external and internal institutional conflicts, in particular conflicts between village, town and city mayors and deputies of the respective councils, which also reduces the effectiveness of governance at the local level, undermining the confidence of voters to representative democracy. This article will focus on the features of the interaction of elements of local government as it is in a territorial community of local government is relatively independent and separate from the Institute of Public Administration of public power, integrated system. Current legislation does not recognize the existence of the district and regional territorial communities and representative bodies of local self-government – the district and regional councils are deprived of their own executive bodies, so the only self-governing system of villages, towns, cities can be separated from the external environment on the territorial and functional basis. Local self-government is an independent form of public power in society and has a special place in the political system of the country. At the same time, any political system is a dynamic mechanism that converts the impulses coming from the environment and themselves political structures in political decisions, form political behavior and other social position, and the essence of systems analysis of political life, in modern usage, is to study ways to maintain his balance, especially the interaction with the external environment

Key words: local government; territorial community; the system of local government; local authorities; bodies of self-organization of the population.